



του Καθηγητή Δρ. Γεωργίου Μαντάνη  
Τμήμα Σχεδιασμού & Τεχνολογίας Ξύλου & Επίπλου – Τ.Ε.Ι. Λάρισας

Πολλά έχουν γραφτεί για την «πολύπαθη Παιδεία» μας. Τελικά αναρωτιέται ο μέσος έλληνας πολίτης: υπάρχει σ' αυτή τη χώρα σωστό εκπαιδευτικό σύστημα; Τι γίνεται; Ποιος φταίει; Φταίνε τα παιδιά, ή μήπως φταίμε εμείς οι μεγαλύτεροι, εμείς οι δάσκαλοι, εμείς οι γονείς; Επιτρέψτε μας μια πρώτη τοποθέτηση για τη δημόσια εκπαίδευση. Πρώτη διευκρίνιση που οφείλουμε να κάνουμε είναι ότι τα προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης δεν περιορίζονται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, όπως έχει γραφτεί λανθασμένα, πολλές φορές. Απλά συσσωρεύονται, μαζεύονται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η αιτία δηλ. του προβλήματος, τουλάχιστον εν μέρει, εντοπίζεται στη δευτεροβάθμια και στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Πριν 30, 40 χρόνια, το εκπαιδευτικό μας σύστημα ήταν απίστευτα καλύτερο. Το σύστημα δούλευε. Και μάλιστα καλά και σταθερά. Οι εκπαιδευτικοί, σχεδόν όλοι, αγαπούσαν τη «δουλειά» τους και πρωτίστως έβλεπαν αυτή την εργασία ως λειτούργημα. Όχι ως μια δημοσιούπαλληλική θέση, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται! Επιπρόσθετα, η Πολιτεία, εύστοχα, είχε θέσει προϋποθέσεις, υπήρχε έλεγχος και αξιολόγηση των δασκάλων, είχε θεσπίσει εξετάσεις-σταθμούς, εφαρμόζε στην πράξη ένα σύστημα πραγματικής αξιολόγησης για τους μαθητές. Οι μαθητές του δημοτικού σχολείου (κυρίως των δυο τελευταίων τάξεων) υφίσταντο αυστηρή αξιολόγηση που κατά κανόνα ήταν δίκαιη. «Οι βαθμοί δεν δημιουργούσαν ψυχολογικά προβλήματα στα παιδιά». Υπήρχε το «6», υπήρχε και το «9», καλά για το «10» δεν το συζητάμε διόλου, ήταν σπανιότατο. Οι μαθητές που τελειώναν επιτυχώς το δημοτικό σχολείο έδιναν δύσκολες εξετάσεις για να περάσουν στο γυμνάσιο. Στις εξετάσεις αυτές οι μαθητές έπρεπε να πιστοποιήσουν, να αποδείξουν τις βασικές τους γνώσεις, σε αρκετά μαθήματα, απαραίτητα στην ελληνική γλώσσα και στην αριθμητική. Σήμερα τι υπάρχει; Σήμερα έχουμε παρελάσεις της 25<sup>ης</sup> Μαρτίου - με τα μισά παιδιά στο δημοτικό να μην γνωρίζουν τα ιστορικά γεγονότα του 1821 - στις οποίες μαθητές προσβλητικά για το γεγονός πετάνε στους συμμαθητές τους που παρελαύνουν στραγάλια! Έχουμε δασκάλους που δεν σέβονται το «ιερό» της εκπαιδευτικής διαδικασίας, μιλάνε με το κινητό τους μέσα στην αίθουσα, την ώρα του μαθήματος και δίνουν το «καλό παράδειγμα». Έτσι ανεξαιρέτως όλοι οι μαθητές (ακόμα και της Γ' δημοτικού) φέρουν κινητά τηλέφωνα, που σε ορισμένες περιπτώσεις κουδουνίζουν (sic!) και μέσα στην τάξη την ώρα του μαθήματος! Ενίοτε οι μαθητές μας στο δημοτικό βάζουν και πινέζες (sic!) στην καρέκλα του δασκάλου τους (κάτι τέτοιο δεν νομίζω να μπορούσε όχι να το κάνει, ούτε να το σκεφτεί καν ένας μαθητής στη δεκαετία του '60 ή του '70). Και από δουλειά; οι εργασίες που βάζουν σήμερα οι δάσκαλοι στο δημοτικό είναι ανύπαρκτες, παιδιά της Ε' και της ΣΤ' τάξης τελειώνουν τα μαθήματά τους σε 15 λεπτά ή μισή ώρα. Ελάχιστη μελέτη στο σπίτι. Απαράδεκτη πρακτική, καταδικαστέα από κάθε άποψη και κυρίως από εκπαιδευτικής. Κάπως έτσι διδάσκουν στα παιδιά το «πώς να λουφάρουν», αφού άλλωστε το 95% αυτών θα αξιολογηθεί με «10» (sic!), ποιο το νόημα και γιατί η προσπάθεια; Είμαστε στην «εκπαιδευτική εποχή» της ήσσονος προσπάθειας...

(συνεχίζεται στο 2<sup>ο</sup> Μέρος)